

Inwijding van een jonge sjamane

Inwijding van een jonge sjamane

Asanja's reis

Peter Geraedts

© P. Geraedts Nieuwegein 2020
ISBN 9789403609263

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, cd of op welke andere wijze dan ook zonder toestemming van de schrijver.

Dit boek is een geheel herziene uitgave van Asanja's reis, eerder uitgegeven door Uitgeverij Petiet 2005 en daar uitverkocht.

1.

Op haar lievelingsplek op een overstekende rots in de branding keek ze naar de golven en naar de dolfijnen in de verte, die een soort rituele dans voor haar opvoerden. Het maakte haar rustig. Een rust die weldadig haar hele lichaam en geest vulde en haar blij maakte. Ze had wel eens anderen meegenomen naar haar plek, maar dat was op een teleurstelling uitgelopen, omdat die het ritme van de branding en de stilte vervelend vonden.

Vaak keek ze vroeg in de morgen naar de uitvarende vissersboten, waarop de mannen druk bezig waren met hun netten te ordenen. Het korte geplof van de oude dieselmotoren leek een geheime boodschap van een verre wereld.

Asanja was opgegroeid op dit grote eiland in de verre oceaan. De hemel was hier azuurblauw, het strand zilverkleurig en de begroeiing nog in een vrijwel ongerepte staat. De bewoners hadden een verfijnde landbouwcultuur, kunst en kunstnijverheid, overgeleverd door hun voorouders.

Door de warmte en de zachte atmosfeer waren grote daken op de huizen niet nodig. De regen werd verwelkomd als brenger van groei. De oudere bewoners wilden eigenlijk ook geen zware muren, omdat ze in het dorp met elkaar vertrouwd waren. Veel planten, heggen en bomen gaven het dorp een natuurlijke aanblik. De totale oppervlakte van het dorp was aanzienlijk, omdat de bewoners veel eigen grondgebied hadden. Mens en dier leefden vredig naast elkaar, want men at geen dierlijk voedsel.

In die omgeving groeide Asanja op tot jonge vrouw. Ze was lang vergeleken met haar dorpsgenoten. Daarnaast had ze opvallend lichte ogen en licht haar, in haar gemeenschap een mysterieus uiterlijk. Ze had zich wel eens afgevraagd waarom zij afweek van haar familie. Vooral op momenten dat iemand lachend opmerkte dat ze

in een verkeerd nest was gelegd. Maar aangezien er nauwelijks mensen kwamen van buiten hun dorp, moest haar uiterlijk wel een speling van de natuur zijn.

Tot voor kort was ze heel tevreden met het leven dat ze leefde en met de aandacht die ze kreeg, vooral ook van leeftijdgenoten. Het leven was een aaneenschakeling geweest van gewone maar vriendelijke gebeurtenissen, zelden iets tragisch. De schoolperiode was een tijd van veiligheid, van spelen, van ongedwongen familielevens, van voorzichtig verkennen van het andere geslacht en van giechelende jonge vrouwen die vroegwijs werden door de openheid van alle levensaspecten hier. Asanja had haar weg gevonden en onderscheidde zich meestal niet van haar leeftijdgenoten door andersoortig gedrag, hoewel ze zich regelmatig toch anders voelde. Zo kon ze in verrukking een hele tijd blijven staren naar een onbekend plantje. Of ze kon aandachtig dieren observeren in hun verzorgende en opvoedende gedrag. Soms observeerde ze ook het gedrag van haar vriendinnen en vrienden ten opzichte van elkaar en constateerde dat hun reacties kinderlijk waren voor hun leeftijd.

Maar er was iets veranderd. Niet direct in de buitenwereld en zeker niet in haar gedrag. Ze had nog geen helderheid over die verandering. Het begon met een droom, waaruit ze emotioneel wakker werd, maar die ze zich absoluut niet kon herinneren. Vrijwel altijd sprak ze met haar ouders over een droom, maar iets had haar in dit geval daarvan weerhouden. Iets waarvan ze voorvoelde dat het grote invloed zou hebben op haar leven.

Nu zat ze alleen op haar lievelingsplek. In de verte op het dorpsplein speelden de jonge kinderen. Hun geschreeuw en gelach deed haar denken aan haar eigen kinderjaren, waarin veel ruimte was geweest voor plezier, voor onderzoek, voor het ontwikkelen van zelfstandigheid. Ze zag een jong koppel verliefd wandelen langs het strand, waar enkele oude vissers en vrouwen zaten te praten en

te roken. Een vaag weemoedig gevoel maakte zich van haar meester als ze verliefden zag lopen.

Haar aandacht werd getrokken naar gezang, vaag door het geluid van de zeemeeuwen heen. Aanvankelijk luisterde ze nauwelijks, maar de stem kwam haar bekend voor en het lied intrigeerde haar. Het duurde even voor ze de stem herkende als die van de dorpsoudste. Het gezang van de oude vrouw veranderde, varieerde van lieflijk naar klaaglijk, van ijl naar zwaar. Het zou een bezweringslied kunnen zijn, maar Asanja kon zich niet herinneren dat er iemand ziek was. Daar zorgde de oude vrouw wel voor. Noch kon ze zich herinneren dat er iemand op sterven lag, die door de oudste begeleid werd naar de andere wereld.

Die gedachten, haar laatste droom en het aanhoudende gezang brachten haar in verwarring. Ze kreeg het koud, haar ogen begonnen te tranen en het leek of haar gedachten opgenomen werden in de wind, die even later andere gedachten terugbracht, maar wel vermengd met verdriet.

Wat gebeurde er met haar? Ze had zich tot dan toe goed gevoeld. De temperatuur was mild, de omgeving rustig. Ze kon de verandering niet verklaren evenmin als de steeds sterker wordende beklemming van de droom. Ze keek om zich heen of ze iemand zag, die ze kon roepen, overwoog of ze direct terug zou gaan naar huis, maar bleef toch. Binnen enkele minuten werd ze nog verwarder en kreeg het gevoel alsof ze ziek werd. Zij en ziek, dat paste niet bij elkaar. Ze kende het alleen van haar vroege kinderjaren.

Het duurde even voor haar hoofd weer helder werd, haar blik scherper. Asanja staarde vol ongeloof voor zich uit, maar moest toch constateren, dat vrij in de ruimte boven de oceaan een vrouw zweefde in een helderblauw gewaad. Ze wreef in haar ogen maar voelde door die fysieke aanraking dat ze wakker was. Dit was ongemakkelijk. Ze zocht in de omgeving naar houvast, maar werd nadrukkelijk aangetrokken door de verschijning.

Toen ze eindelijk rustig de tijd nam om wat duidelijker naar de gestalte te kijken, zag Asanja een vrouw, die niet alleen tijdloos leek maar ook gewichtloos en doorzichtig. Even meende ze de dorpsoudste te zien.

“Je kunt me zien, dat is een goed begin.”

De zin klonk het ergens in haar hoofd. Had de verschijning tot haar gesproken?

“Een goed begin van wat?”

De gestalte glimlachte: “Van je toekomstige taak binnen de dorpsgemeenschap.”

De vrouw bewoog haar mond, maar het geluid kwam niet van buiten. De woorden vormden zich in Asanja's hoofd. Ze bemerkte dat ze rilde, ondanks de warmte van de namiddag. Steeds duidelijker herkende Asanja de dorpsoudste. Ze was nu echter jonger. Ze begreep er niets van. Weer hoorde Asanja woorden in haar hoofd.

“Heb je weet van je dromen van de laatste maanden? Herinner jij je nog de droom waarin gelijktijdig iemand afscheid nam én een kind werd geboren?”

Asanja knikte. Het was een vreemde gewaarwording dat ze zich die droom nu wel exact kon herinneren. Of wist deze vrouw dat? Ze wilde naar huis, maar had niet de moed om weg te gaan. Zouden anderen de vrouw ook kunnen zien?

“Je droom had een betekenis, die je toen nog niet begreep. Ik ben degene, die letterlijk afscheid neemt en jij degene die wordt geboren. Weliswaar niet als baby, maar wel op een andere manier. Omdat ik mijn kennis aan iemand moet overdragen voor ik wegga, schenk ik jou mijn kennis en mijn wijsheid. Door vanuit de wijsheid van ons beiden te werken, kun je de bewoners terzijde staan, zoals ik dat al die jaren heb gedaan.”

“Maar waarom ik? Ik weet niets! Ik heb er niet eens over na kunnen denken of ik dat wel kan en wil. Ik weet ook niet zeker wie je bent.”

“Kijk nog maar eens goed naar me, vooral naar mijn ogen.” Asanja tuurde naar de ogen van de verschijning.

Dat was niet gemakkelijk omdat de intensiteit van de afbeelding telkens veranderde, zodat ze er soms de omgeving doorheen zag. Net op dat moment vlogen er enkele zeemeeuwen door het beeld. Maar na enige minuten werd het Asanja duidelijk.

“Jij bent Mara, onze dorpsoudste! Hoe komt het dat ik je zo kan zien?”

“Ja, ik ben Mara en je kunt me zien, omdat je er de gaven voor hebt. Hoe dat werkt en wat je ermee kunt, zal je later duidelijk worden. Mijn tijd hier op aarde is om. Ik ben op weg naar de onzichtbare wereld. Van daaruit zal ik en mag ik je gids zijn. Waarin en waarom, dat is ook een zaak voor later. Maak je niet ongerust. Ik heb mijn hele leven gewerkt op de rand van de gewone en bijzondere wereld en ben er oud mee geworden.”

Asanja herinnerde zich Mara's werk en haar omgang met de mensen van het dorp. Ze knikte bevestigend.

“Waarom nu en waarom zie en ervaar ik dit? Ik heb er nooit iets van gemerkt.

“Dat heb je wel. Denk eens aan de droombeelden die jij ziet als je wakker bent. Die vind jij normaal. Heb je ooit aan een ander gevraagd of die ze ook ziet? En de keren dat je beelden zag van gebeurtenissen die later bleken uit te komen. En die keer dat je dat kind het leven redde, omdat jij beelden had gezien waar ze zich bevond.”

Asanja schudde haar hoofd, knikte toen toch ja. Ze had aanvankelijk gedacht dat iedereen hetzelfde zag, maar durfde er later niet meer over te praten, bang om afgewezen te worden. Daar was ze heel gevoelig voor.

“Wat gebeurt er nu met jou?”

“Daarstraks heb je mijn lied gehoord. Mijn afscheid van de levenden en mijn groet aan de voorouders. Mijn lichaam zal nooit gevonden worden. Daar heb ik voor gezorgd. Vertel dat maar aan de dorpsbewoners, dan hoeven ze mij niet te zoeken. Laat ze, om hen te overtuigen wat mijn bedoeling is met jou, de kleine vreemd gevormde

moedervlek zien die op mijn linkerslaap zat en die vanaf nu ook bij jou te zien is.”

Asanja merkte dat haar linkerslaap warm werd en achteloos wreef ze er met haar vingers over. De plek voelde ruw aan op haar gladde huid. Ze schrok en kneept even in de moedervlek. Een pijnscheut schoot door haar slaap. Ze was dus wakker, tenzij ze in haar slaap ook op die manier kon voelen. De onrust bleef haar deels beheersen. Haar hart klopte snel.

“Maar wat moet ik gaan doen? Hoe moet het allemaal? Ik weet nog van niets.” Asanja sprak gehaast en een wanhopig gevoel vulde haar. De vrouw zweefde dichterbij en legde haar hand op Asanja’s hoofd. Hoewel de hand geen materie leek te hebben, werd haar hoofd toch warm. Vanuit haar kruin daalde een rustgevende energie in haar lichaam en in haar hoofd ontstonden in snel tempo gedachten, ideeën en een wijsheid waar ze nooit eerder weet van had.

“Sta op en ga naar het dorp. Je nieuwe leven is begonnen.”

Asanja aarzelde.

“Je hebt het vermogen om mij te kunnen zien, wanneer je dat wil. Gebruik dat vermogen telkens wanneer je het zelf even niet weet. Ik zal er zeker zijn. Tot dan, het ga je goed in de tussentijd!”

De vrouw vervaagde langzaam en Asanja voelde de eenzaamheid weer, die ze vaker had gevoeld en die ze nu pas duidelijk herkende. De bezoeken van haar moeder aan de genezeres, waar Asanja bij was geweest, hadden na afloop dat gevoel opgeleverd. En niet te vergeten de momenten waarop ze op haar rotspunt had gezeten en zich vereenzelvigde met de zeemeeuwen, die rondcirkelden boven de havenkant van het dorp.

Ze voelde zich onzeker en toch was ze diep van binnen heel helder. Ze concentreerde zich op het vertrouwde geluid van de branding. Haar hartslag werd langzamer, maar haar lichaam voelde zwaar, alsof ze een